

அழைக்கிறார்களே; சென்று வாருங்கள்!

1. மரத்தடி மகாநாடு

‘பேச்சாளர்கள், நல்ல செயலாளர்களாக
இருப்பதில்லை’

- ஷேக்ஸ்பியர்.

தன்னை ஆதரிக்கும் மாணவர் குழாத்தின் மத்தியில் நின்று
கொண்டிருந்த மாஜி லீடர் முர்த்தி, ஆவேசமாகப்
பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

“நண்பர்களே! நான் இதற்கு முன்பும் உங்களுடன் பலமுறை
பேசியிருக்கிறேன். இன்றைய என்னுடைய நீண்ட பேச்சைக் கேட்டு
நீங்கள் உணர்ச்சி வசப்பட்டு கைதட்டி ஆரவாரம் செய்தீர்கள். ஆனால்
அதுமட்டும் போதாது. நான் இப்போது உங்களிடம் கூறிய திட்டத்தை
நீங்கள் செயலில் காட்ட வேண்டும்.

“நீங்கள் ஹாஸ்டலில் செய்யப்போகும் ரகளைதான் நாம்
தீட்டியிருக்கும் திட்டத்திற்குப் போடப்பட்டிருக்கும் பலமான
அஸ்திவாரம் என்பதை மனதில் நன்றாக நிலை நிறுத்திக்கொண்டு
செயல்படுங்கள்.

“நமது ஒற்றுமையும், தீர்ச் செயலும்
சோம்பேறிச் சுப்பையாவையும், ஹாஸ்டல் வார்டனையும் கடந்து
கல்லூரி முதல்வரின் கவனத்தைக் கவரவேண்டும். இந்த உணர்வோடு
செயல்படுவீர்களா?” :- முர்த்தி ஆவேசமாகக் கேட்டான்.

பயப்படறதா யாருடா சொன்னது? எங்களையும் உன்னைப் போல கோழைன்னு நினைச்சியா?" என்று கேட்டான்.

“பார்க்கத்தானே போகிறேன். முதல்வர் என்ன சொல்லியிருக்கிறார் தெரியுமா?”

“தெரியாமே என்ன! சர்வர் சுப்பையாவை கைநீட்டி அடிச்சது மன்னிக்க முடியாத குற்றமாம். இதிலே சம்பந்தப்பட்ட அத்தனை பேரும் சுப்பையாகிட்டே மன்னிப்புக் கேக்கணுமாம், அதுதானே!”

“அது மாத்திரமில்லே ரமேஷ், ஹாஸ்டல்லே நீங்க சேதப்படுத்தினதுக்குண்டான விலையை அபராதத்துடன் கட்டி, வார்டன்கிட்டே மன்னிப்புக் கடிதம் எழுதிக் கொடுக்கணுமாம். இல்லேன்னா கடுமையான நடவடிக்கை எடுக்கப் போகிறாராம்.”

கணபதியின் வார்த்தையைக் கேட்டதும் ராஜுவும் ரமேஷும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். அவர்கள் முகத்தில் லேசான பீதி படர்ந்திருந்தது. ஆனால் மூர்த்தி கொஞ்சம்கூடச் சலனமே இல்லாமல், “டேய் கணபதி, அதெல்லாம் ஒன்றும் நடக்காது. முதல்லை பாபுவின் மேலே இருக்கிற குற்றச்சாட்டுகளுக்கு அவன் பதில் சொல்லி ஆகணும். அவன் பண்ணியிருக்கிற அயோக்கியத்தனத்தை ஆதாரத்தோடு முதல்வருக்கு விளக்கி எழுதியிருக்கிறேன். முதலில் அதற்கு அவர் விசாரணை வைத்தாக வேண்டும். அதன் பிறகு வரட்டும், நாங்கள் பதில் சொல்லிக்கொள்கிறோம்,” என்றான்.

மூர்த்தியினுடைய இந்த வார்த்தையைக் கேட்டதும் கணபதிக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது. அவன்

செய்யமாட்டேன்னு உங்ககிட்டே ஒப்பனாச் சொல்லிப்பிட்டான். அந்தக் கோபத்தை, நீங்க இப்படி அவன் மேலே பழி சுமத்தி வஞ்சம் தீர்த்துக்கிறீங்க. இதுவேணாம்; நல்லதில்லே; நான் அவ்வளவுதான் சொல்லவேன்;” என்றான்.

கணபதியின் நீண்ட பேச்சு அங்கு எவர்களையும் சிந்திக்கத் தூண்டியதாகத் தெரியவில்லை. மாறாக, ரமேஷ் கணபதியைப் பார்த்து சற்று கோபமாகவே கூறினான்:

“கணபதி, நீ ஒண்ணும் எங்களுக்குப் புத்தி சொல்ல வேண்டாம். நாங்க உன்கிட்டே இங்கே உபதேசம் வாங்கிக்க வரல்லே”, என்றான்.

கணபதியும் பதிலுக்கு, “நானும், எதையும் உங்களுக்கு உபதேசம் பண்ணறதா எண்ணிச் சொல்லல்லே: அப்படியே பண்ணினாலும், அதெல்லாம், உங்க காதிலே ஏறாது என்கிறதும் எனக்குத் தெரியும். ஆனாலும், நண்பர்கள் என்கிற அளவில் என் மனதில் பட்டதைச் சொன்னேன்; நீங்கள் கேட்க மாட்டீர்கள்.

மூர்த்தி இந்தப் பதவியில் இருந்து ருசி கண்ட பூனையாகி விட்டான். அவனது செயலில், நடத்தையில், நம்பிக்கை இல்லாத மாணவர்கள் தான், இந்த முறை பாபுவைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறார்கள். மூர்த்தியை நான் வெறுக்கவில்லை; ஆனாலும் மூர்த்தியின் பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டு, வீணாக ஒரு கெட்ட காரியத்துக்கு விதை விதைக்க வேண்டாம் என்று தான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

எழுச்சியுற்ற புதிய மாணவர் சகாப்தத்தின் பிரதிநிதியாகப் பாபு

விஷயங்களைக் கூறப் போவதாக மூர்த்தி அறிவித்திருந்தான். ஆகவே அவன் கூறப் போவதைக் கேட்கப்போகும் ஆர்வம் மாணவர்களின் முகத்தில் பொங்கிவழிந்து கொண்டிருந்தது.

ஹாலின் மத்தியில், ஒரு தலைவருக்கு உரிய மரியாதையுடன் போடப்பட்டிருக்கும் மேஜையின் முன் மூர்த்தி அமர்ந்திருந்தான்.

அமர்ந்திருந்த நாற்காலியைவிட்டு பேசுவதற்காக மூர்த்தி எழுந்து நின்றபோது, மாணவர்கள் கைதட்டி அவனை வரவேற்றார்கள். அந்தக் கரவொலிக்கு நன்றி தெரிவித்துவிட்டு மூர்த்தி தன் பேச்சைத் துவக்கினான்.

சாப்பிடு, வேலையை ஆரம்பிக்க வேண்டாமா?” என்று அவன் விரலால் கூடத் தொடாதிருந்த காபியை டிரேயிலிருந்து எடுத்து நீட்டினார்.

“எனக்கு வேண்டாம் சார்” என்று சட்டென்று தன் ஆசனத்திலிருந்து எழுந்து இருகரமும் கூப்பி வேண்டினான் முர்த்தி.

உடனே அருகிலிருந்த பாபு, முன்பு கூட அவன் எப்போது எங்கள் வீட்டிற்கு வந்தாலும் இப்படித்தான் சார் மறுப்பான். அவனுக்கு ரொம்ப சங்கோஜம். ஆனால் இவன் வீட்டிற்குப் போய், வேண்டாம் என்று மறுத்தால், “மரியாதையாக் குடிக்கிறியா; இல்லே சட்டை மேலே ஊத்தவா?” என்று பயமுறுத்துவான்.

